

stol ved Kakkelovnen, hvor Barbara i Forvejen havde lagt et Par Puder tilrette.

I den følgende Time sad de to Venner og talte sammen, mens Barbara idelig gjorde sig et Ærende ind i Stuen og i stigende Uro kresede omkring sin Herre med en svag Klynken som en skinsyg Hund.

Asmus Hagen vovede sig foreløbig ikke til at stille Spørgsmaal; han fortalte løst og fast om sine egne Oplevelser, mens han i det skjulte gjorde sine Iagttagelser. Han bragte Hilsen fra fælles Venner, og da Torben Dihmer mistænksom spurgte ham, hvad der havde ført ham til Jylland paa denne Tid af Aaret, gav han en Historie tilbedste om, at han var bleven kaldt til en Patient i Aarhus og nu havde benyttet Lejligheden til endelig at gøre ham et Besøg.

»Du kunde forresten have svaret paa dine Venners Breve, saa havde du nu vidst mere om os, end jeg saadan i Hast kan fortælle. Mon du veed, at det er over to Aar siden jeg hørte fra dig?«

Torben Dihmer nikkede.

»Jamen det er absolut højst utilstedeligt — som vor gamle Rektor sa'. Har du virkelig gaaet her og glemmt alle dine Venner?«

»Det har jeg naturligvis ikke. Men jeg har jo kun haft min Sygdom at skrive om. Hvorfor skulde jeg plage jer med den?«